

langer noget, saa gaar det. Det er noget af det mest bagvendte og omvendte, man endnu har hørt om i den parlamentariske Verden. Men jeg siger: naar Regeringspartiet, ledet af det ærede Medlem fra Møen kommer hjem i denne eller i Løbet af næste eller næstnæste Maaned, og de kunde møde med Ministeriets Afteds-patent og et nyt Ministertum, saa er der sikkert mange ude om i Landet, der ville dømme dem noget mildere. Som sagt: jeg vil ikke forandre min Mening, men siger: det afgørende, og det, som gør Skel mellem Regeringspartiet og Oppositionen, er dette, om vi ordne alle disse Spørgsmaal under og sammen med dette Ministerium eller bagefter, naar vi have faaet et andet Ministerium. Det ærede Medlem fra Møen sagde, og sagde det med megen Patos, at det, som han vil, det er Fred og Vel og Fremtid. Saa vidt jeg forstod, var det disse 3 Slagord, med hvilke han med nogen Bevægelse og Rørelse sluttede sin Tale. Ja, Fred! Hvis de ærede Medlemmer kunde forvisse os om, at dette her betød Fred, saa tror jeg, at adskillige vilde se noget mildere herpaa. Jeg tror, adskillige vilde sige: Ja, vi have tabt her, det er sikkert; den lange Kamp, der er ført siden 1872, den er tabt; vi have forgæves her, Valg efter Valg arbejdet Befolkningen op til et større Flertal imod Regeringen, men Resultatet har stadig været, at jo stærkere Fremgangen var ude i Landet, des daarligere gik det her — det har jo saa omtrent været Reglen for dansk Valgpolitik og for dansk Rigsdagspolitik — men jeg siger: lad gaa! Sæt, at de Herrer efter disse 20 stormfulde Aar, som vi have haft, efter al den Ufrugtbarhed, der har været og efter al den Døslen og Spild af Tid og Kræfter kunde garantere os, om ikke 20 Aars saa blot 10 Aars rolig og frugtbar Udvikling, saa var der maasse adskillige, der ellers overhovedet stod imod i konstitutionelle Spørgsmaal, som vilde sige: Naa, ja, ja lad os da prøve det. Men hvilke Garantier have vi for det? Ja, jeg ved ikke, om der er en Stemme, der garanterer os det. Efter hvad der er sagt, saa bestaar det ny Regeringsflertal af saadan noget som 53 Medlemmer — ja naar man regner de to Ministre med, bliver det maasse 55 — og hvis det ærede Medlem fra Storeheddinge og et andet æret Medlem, der ogsaa er permanent misfornøjet med Forholdene, gik fra, saa kunde det jo være, at der slet ikke var noget Flertal her i Salen. Jeg tror, at det noget forøger Ansvar for det ærede Medlem fra Møen, at han kun har kunnet gennemføre denne Sag med et

saa forbausende lille Flertal. Hvis der her havde været et stort, stærkt Flertal med Bistand fra forskellige Sider, der sagde: Nu føre vi dette igennem, saa vilde der være Haab om Fred i Landet, i alt Fald en Overgang og om, at man kunde arbejde hen til at udrette noget. Men hvor kunne de Herrer garantere os nogen som helst Fred med et saa knebent Flertal, som det, der her er Tale om. Ja, ganske vist skal Afstemningen først vise os, hvor mange de Herrer ere, men vi have jo alle i de sidste Dage haft en Liste i Lommen over, hvem der ere gaaede fra, og hvem der ere komne til, og Resultatet er da blevet, at det ærede Medlem fra Møen har mistet mellem Halvdelen og Tredjedelen af sit Mandstab. Den sidste Opgørelse lyder paa, at bortset fra to Ministre, som maasse ville, og som maasse ikke ville stemme over deres egen Fremtid eller deres egen Undergang, er der et knebent Flertal paa 53 Stemmer. Jeg siger, at dette lille bitte knebne Tal, hvormed det ærede Medlem fra Møen vil gennemføre sit Forlig, forøger hans Ansvar noget, fordi det i høj Grad forringer Udsigten til, at han virkelig kan gennemføre, hvad han vil: en rolig og fredelig Udvikling. Ja, jeg skal ikke fortsætte videre hermed. Jeg kan med Hensyn til den almindelige Betragtning af dette Forhold slutte mig til, hvad der er fremsat af ærede Medlemmer her i min Nærhed, det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen), det ærede Medlem fra Ringstøbing (S. C. Christensen), det ærede Medlem fra Rjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som jo i det væsentlige have talt Oppositionens Sag her i Dag. Endogaa det ærede Medlem fra Røge (Alberti) har jeg i Dag følt mig adskillig tiltalt af. (S. C. Christensen: Han talte godt.) Ja, han talte godt. Jeg skal ikke gentage, hvad der derom er sagt. Hvis vi alle skulde gentage de samme Argumenter, vilde vi jo ikke blive færdige til den reglementerede Tid, og saa vidt jeg ved, have vi jo Ruiven for Struben, thi vi skulle være færdige i Dag; der er ikke Tale om, at vi have Tid til at betænke os, maasse saa vi lige Tid til at stemme — i alt Fald er det klart, at hvis vi ere for vidtløftige, saa vi ingen Middagsmad. Jeg skal altsaa ikke fortsætte disse Betragtninger, Jeg skal kun til Slutning sige, at denne Dag her i Dag er for mig og vistnok for mange den bedrøveligste Rigsdagsdag, vi have haft. Den Tid, jeg har siddet her i Tinget, har i det hele taget ikke været opmuntrende, der har ikke været stor Glæde ved at deltage i Rigsdagsarbejdet. Det har fra Regeringens Side været den ene Tilfidsfættelse, den ene